

Sygn. akt II AKa 488/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2015r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Józef Ciurko (spr.)

Sędziowie: SA – Ewa Plawgo

SO (del.) – Dorota Tyrała

Protokolant: – st. sekr. sąd. Anna Grajber

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2015 r.

sprawy

A. W. oskarżonej z art. 297 § 1 k.k.

*W. W. oskarżonego z art. 297 § 1 k.k. w zw. z
art. 31 § 2 k.k.*

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa- Praga w Warszawie

z dnia 26 sierpnia 2014 r. sygn. akt V K 184/11

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację co do obojga oskarżonych za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za II instancję, w tym opłaty:

- od oskarżonej A. W. kwotę 300 złotych,

- od oskarżonego W. W. kwotę 180 złotych, a nadto wydatki w częściach na nich przypadających;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. P. Kancelaria Adwokacka w W., obrońcy z urzędu obojga oskarżonych, kwotę po 738 złotych, w tym 23% VAT tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył **A. W. i W. W.** o to, że:

- dniu 4 stycznia 2005 r. w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy czym W. W. mając zdolność pokierowania swoim postępowaniem w dacie zarzucanego mu czynu w znacznym stopniu ograniczoną, wprowadzili w błąd pracowników (...) Bank SA Oddział Bankowości

Detalicznej z siedzibą w Ł. co do możliwości spłaty zaciągniętego zobowiązania w ten sposób, że przedłożyli w wymienionym Banku podrobione zaświadczenia o niezaleganiu w podatkach oraz stwierdzające nieprawdę deklaracje PIT z potwierdzeniem ich wpływu do Urzędu Skarbowego W. - P., które to dokumenty miały istotne znaczenie dla uzyskania kredytu i na tej podstawie zawarli w dniu 16 marca 2005 r. umowę o kredyt hipoteczny z (...) Bank SA Oddział Bankowości Detalicznej z siedzibą w Ł., czym doprowadzili wyżej wymieniony Bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 1.800.000 zł będącej równowartością udzielonego kredytu, stanowiącego mienie znacznej wartości

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. a w stosunku do W. W. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2014 r. sygn. akt V K 184/11 w ramach zarzucanego oskarżonym czynu oskarżoną A. W. oraz W. W. uznał za winnych tego, że działając wspólnie i w porozumieniu w celu uzyskania dla siebie kredytu, po złożeniu w dniu 7 lutego 2005 r. wniosku kredytowego przedłożyli następnie w (...) Bank SA Oddział Bankowości Detalicznej z siedzibą w Ł. podrobione zaświadczenia: o niezaleganiu z podatkami i o wysokości obrotu w roku podatkowym oraz stwierdzające nieprawdę deklaracje PIT, przy czym oskarżony W. W. zarzucanego mu czynu dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność pokierowania swoim postępowaniem tj. wobec oskarżonej A. W. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k., a w stosunku do oskarżonego W. W. - przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 297 § 1 k.k. skazał oskarżoną A. W. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a oskarżonego W. W. na podstawie art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. skazał na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonym kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący: 4 lata w stosunku do oskarżonej A. W. i 2 lata wobec oskarżonego W. W..

Zwolnił obu oskarżonych od opłaty i kosztów postępowania przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od wyroku wywiódł **obrońca** obojga oskarżonych, zaskarżając wyrok w całości, zarzucając mu na mocy art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a mających wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżeni A. W. i W. W. dokonali zarzucanego im czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 297 § 1 k.k.

Podnosząc ten zarzut, wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obojga oskarżonych od dokonania przypisanego im czynu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obojga oskarżonych okazała się bezzasadna, w stopniu oczywistym, zaś uzasadnienie wyroku zostało sporządzone na pisemny wniosek skarżących.

Wbrew zarzutom skarżącego obrońcy Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o całość ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, który poddał wnikliwej, swobodnej ocenie, w ramach art. 7 k.p.k., a następnie należycie uzasadnił swoje stanowisko zgodnie z art. 424 k.p.k. Sąd Apelacyjny je podzielił, tym bardziej że skarżący nie przedstawił w apelacji argumentu, który mógłby skutecznie podważyć zasadność rozstrzygnięcia, jedynie polemizując ze stanowiskiem Sądu Okręgowego.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy bezspornie wynika, że po pozytywnym rozpoznaniu wniosku i przedłożonych dokumentach, w dniu 16 marca 2005 r. została zawarta umowa o kredyt hipoteczny w wysokości 1.800.000,00 zł pomiędzy (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. Oddział Bankowości Detalicznej w Ł.

reprezentowanym przez J. W. oraz K. Ż., a oskarżonymi A. W. i W. W., na zakup na rynku wtórnym nieruchomości gruntowej zabudowanej domem mieszkalnym. Oskarżeni spłacili łącznie 8 pierwszych rat kredytu oraz część raty 9-tej.

W celu uzyskania kredytu oskarżeni musieli przedłożyć zaświadczenia o niezaleganiu z podatkami i o wysokości obrotu w roku podatkowym oraz deklaracje PIT.

W wyniku poczynionych ustaleń przez Sąd Okręgowy okazało się, że zaświadczenia były podrobione, zaś deklaracje PIT stwierdzały nieprawdę.

Były to trafne ustalenia Sądu Okręgowego, bowiem świadek H. C. zeznała wiarygodnie, że w lutym i marcu 2005 r. nie były wydawane dokumenty obojga oskarżonym o niezaleganiu z płaceniem podatku. Zaprzeczyła aby okazane jej zaświadczenia były podpisane przez nią i wystawione przez właściwy Urząd Skarbowy W.-P.. Takowe zaświadczenia nie były wysyłane drogą pocztową lecz musiały być odebrane osobiście przez oskarżonych w urzędzie.

Z kolei przedłożone dokumenty PIT były niezgodne z danymi zawartymi w dokumentach złożonymi w Urzędzie Skarbowym W.-P. w W..

Słusznie Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom świadka J. W., który zeznał na rozprawie, że wniosek o przyznanie kredytu został złożony osobiście przez obojga oskarżonych do niego i w jego obecności podpisany przez oskarżonych i jego. Do wniosku były załączone dokumenty w postaci PIT-ów, oświadczenia o bieżących wynikach finansowych, zaświadczenia z Urzędu Skarbowego i o niezaleganiu z podatkami. Świadek zaprzeczył aby zetknął się z nazwiskiem Z. W.. Tymczasem, oboje oskarżeni wyjaśniali, że nieżyjący już Z. W. był ich pośrednikiem w załatwianiu przedmiotowego kredytu.

Słusznie uczynił Sąd Okręgowy nie dając wiary wyjaśnieniom oskarżonych w tej części, bowiem w sprawie brak było dowodów potwierdzających udział Z. W. w sprawie.

Zarówno świadek J. W. w obecności, którego oskarżeni podpisali wniosek o kredyt jak i świadek K. Ż. i ponownie świadek J. W., którzy w imieniu Banku podpisali z oskarżonymi umowę kredytu, nie potwierdzili udziału w sprawie Z. W..

Wbrew linii obrony oskarżonych to na nich jako na stronie umowy spoczywał obowiązek przedłożenia prawdziwych, autentycznych dokumentów, w oparciu o które zostanie udzielony kredyt, nawet jeśli korzystają z pomocy innej osoby, nie będącej stroną umowy.

Nadto oboje oskarżeni nie przedstawili dowodu, że udzielili oni pełnomocnictwa Z. W. do działania w ich sprawie.

Sami oskarżeni w swoich wyjaśnieniach przyznali, że posiadali wszystkie dokumenty dołączone do wniosku kredytowego, co przyznał także świadek J. W., podpisując wniosek o kredyt, a zatem znali ich treść i zawartość. Osobiście złożyli je w Banku.

Nadto z wyjaśnień oskarżonej wynika, że nie był to ich pierwszy kredyt o jaki wystąpili i znali procedurę ubiegania się o kredyt. W tej sytuacji obciążenie winą Z. W. było oczywiście bezzasadne.

Wbrew stanowisku skarżącego obrońcy oboje oskarżeni mieli „świadomość nierzetelności” przedłożonych do wniosku dokumentów, skoro z pisma i zeznań pracownika Urzędu Skarbowego wynika, że oskarżeni nie zwracali się o przedmiotowe zaświadczenia.

W świetle ujawnionych w sprawie dowodów, zupełnie chybionym jest zarzut obrońcy obrazy art. 5 § 2 k.p.k. bowiem z powyższych względów w sprawie nie zachodzą wątpliwości co do zawinienia oskarżonych.

Z tych wszystkich względów brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku zarówno w zakresie zawinienia oskarżonych jak i w części orzeczonej kary, która jest współmierna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu i powinna spełnić swoje cele.

Sąd Apelacyjny zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa stosowne opłaty oraz wydatki, mając na uwadze sytuację majątkową, rodzinną i zdrowotną oskarżonych, uznając, że ich uiszczenie nie będzie dla nich zbyt uciążliwe.